

at det er det, debatten drejer sig om. Nej, det er ikke det, debatten drejer sig om.

For det første går lovforslaget efter vores opfattelse længere end nødvendigt; beskrivelserne er alt for diffuse. Derfor har vi sammen med SF stillet nogle konkrete ændringsforslag, som regeringen ikke har ønsket at diskutere, og som den bare har stemt ned.

Men diskussionen drejer sig for Venstre – og det gælder, hvad enten man stemmer for eller undlader eller stemmer imod – om noget utrolig principielt, som man åbenbart ikke kan få justitsministeren til at tage stilling til. Her drejer det sig om indgreb – hr. Søren Søndergaard har jo ret; folk har jo ikke én mobiltelefon hver, de har snarere to-tre mobiltelefoner hver – i lovlydige borgeres adfærd, lovlydige borgere, som ikke til daglig går og tænker på, om de har telefonen åben eller lukket, for de regner ikke med, at de senere skal stå til regnskab for, hvor de har været, mens forbryderne, som det også er sagt af flere ordførere, nok skal forstå at indrette sig. De ved godt, hvordan man skal gøre. Der er nævnt flere eksempler.

Det, det drejer sig om, er, at med den teknologi og med benyttelse af den til overvågning af lovlydige borgere sker der et kæmpe skred, og det er det skred, vi ønsker at få diskuteret. Det har ikke været muligt at få justitsministeren til at tage stilling til det. Man skriver i bemærkningerne, at det ikke er særlig indgribende. Men vi synes, det er indgribende, at enhver borger, der har en mobiltelefon åben, er under overvågning, hvor han er.

Det er det skel, vi ønsker at diskutere: Hvor går grænserne? Og det er altså ikke ligegyldigt, om et teleselskab har nogle oplysninger, eller om vi i loven skal skrive, at de skal videregives til offentlige myndigheder, hvor der ikke er skygge af mistanke mod den pågældende lovlydige borger.

Det er det, det drejer sig om, og derfor vil jeg godt spørge justitsministeren, når han nu ikke mener, det er et skred: Hvor langt vil justitsministeren gå? Og hvorfor kunne vi ikke i stedet for enes om, når nu justitsministeren pludselig er blevet så optaget af at hjælpe politiet og få opklaret forbrydelser, forslag, som Venstre og De Konservative har fremsat, med bedre efterforskning og anonyme vidner mod dem, der vitterlig er mistænkt og tiltalt, dér skærper reglerne?

Det er, som om justitsministeren er i færd med fuldkommen at ophæve skellet mellem mistænkte, tiltalte og dømte forbrydere på den ene

side og så de ganske lovlydige borgere, der bare færdes frit – eller de troede i hvert fald, at de færdedes frit – på den anden side. Det er jo det skel, ministeren er ved at ophæve.

Retsplejeloven skal give politiet ret til indgreb, når det drejer sig om forbrydere, men hensigten helliger ikke altid midlet, hvis det skal gå ud over titusinder og atter titusinder. Det, der jo sker med dette lovforslag, når det bliver vedtaget, er, at retstilstanden for de lovlydige jo er forringet i forhold til den retspraksis, der var. At tænke sig, at man nu hiver borgernes ret til at få underretning om, hvad der foregår, ud af loven.

I forvejen er der jo en tendens til i al lovgivning, at naturligvis skal borgerne i hvert fald som minimum vide, hvad myndighederne gør med borgerne. Det fjerner justitsministeren helt fra lovforslaget. Men regeringen har sit flertal på plads.

Jeg stemmer for lovforslaget, fordi det indeholder nogle andre ting, som jeg er tilhænger af. Jeg har ikke kunnet få et flertal i Folketinget for Venstres ændringsforslag. Jeg synes, det er trist, at vi ikke kan få flertal, men det er endnu mere trist, at vi åbenbart ikke kan få en principiel diskussion, og den vil vi tage op igen ved først givne lejlighed.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Hr. Kim Behnke spurgte, hvordan politiet kunne få kendelse i Thorsen-Trads-sagen og i sagen omkring armenierne fra Rold Skov. Nu er jeg ked af, at hr. Svend Aage Jensby ikke er til stede, som jo kender armeniersagen fra Rold Skov bedre end jeg og andre i salen. Men jeg kan sige det sådan, at det fandt sted på det gældende grundlag, der er for almindelig dommerkendelse til teleoplysninger. Det er dér, hvor man har en konkret person eller en personkreds, som mistanken retter sig imod, og så får man kendelse lige netop til de personer af domstolen.

Her er der så tale om en anden type af sag, som efterforskes af politiet, drabssagen fra Kastrup Lufthavn. Man ved ikke, hvem der er gerningsmanden. Men man har en større gruppe, man har mistanke til. Så beder man om dommerkendelse til at få adgang til oplysninger fra den mobilmast, der står i Kastrup Lufthavn. Det fik man. Det var ganske mange telefonnumre.

Det eneste, man får, er en udskrift af de telefonnumre, der har været sat i forbindelse med en anden telefon på et givet tidspunkt inden for ½-1 time i forhold til drabstidspunktet. Det er, hvad politiet får – hverken mere eller mindre.